

relse af hver Ægtefælles særlige Behov.“ Disse Bestemmelser har særlig den Betydning, at derved er Mandens Husbondsret afskaffet. Han har ikke mere nogen Fortrinsret til at træffe Bestemmelse i Familiens Anliggender, det er ikke mere ham, som eneældigt bestemmer dens Opholdssted og dens Bolig, der staar nemlig ikke i nogen af disse Paragraffer, at Hustruen skal være Manden underdanig. Mand og Hustru stilles, som man ser, ogsaa lige med Hensyn til Underholdspligten. Det paahviler ikke alene Manden, men ogsaa Hustruen gennem Tilskud af Penge, gennem Virksomhed i Hjemmet eller paa anden Maade at bidrage efter Evne til at skaffe Familien Underhold, medens Forholdet nu er det, at Hustruen kun overfor det offentlige har en vis Pligt til at forsørge Manden, hvis han kommer i Trang, og kun, naar hun har Særeje, har en almindelig Pligt overfor Manden til af sine Særmidler at bidrage til det fælles Underhold. Hver enkelt af Ægtefællernes Pligt til at bidrage til Familiens Underhold beror paa hvers Ydeevne, altsaa i Regelen paa, hvad vedkommende tjener, men det er udtrykkelig fremhævet i § 39, at ogsaa Hustruens Virksomhed i Hjemmet maa betragtes som et Bidrag til Familiens Underhold; altsaa, det Arbejde, Hustruen gør i Hjemmet, sidestilles med det Erhverv, som Manden driver udenfor Hjemmet, og Resultatet af Hustruens Arbejde i Hjemmet er Bidrag til Familiens Underhold ligesaa vel som de Penge, Manden bringer med hjem fra sin Forretning som dens Overskud. Dernæst sikrer § 40 den Ægtefælle — og det er i Regelen Hustruen —, som ikke selv tjener noget, en Ret til at faa overladt til sin Raadighed de Penge, som den vedkommende skal bruge til de Udgifter, som det efter Skik og Brug tilkommer denne at afholde særlig til Husholdningen og til sit personlige Behov. Nogen egentlig Løn for det Arbejde, Hustruen gør i Hjemmet, tillægges der hende ikke, men for Arbejde i Hjemmet maa der tilkomme hende Krav paa at faa af Manden udbetalt Penge til Tilfredsstillelse af hendes personlige Fornødenheder i det Forhold, som maa anses for passende ifølge hele Familiens Stilling.

Jeg skal i denne Forbindelse ogsaa

nævne § 48. Den giver enhver af Ægtefællerne Ret til at repræsentere det ægtefællelige Fællesskab i alt, hvad der vedrører den daglige Husholdning, medens den gældende Ret ifølge Christian den Femtes Danske Lov, 5—1—13, kun giver Hustruen en saadan Ret, enten naar hun har Mandens Bemyndigelse dertil, altsaa ikke nogen selvstændig Ret, eller naar Retshandelen kan siges at være til uomgængelig Fornødenhed, og saa er Forholdet nu det, at Manden kan tage Bemyndigelsen tilbage, medens det efter det foreliggende Lovforslag er udelukket. Vi vil altsaa ikke mere kunne opleve at læse i Aviserne en Annonce, der lyder saaledes: „Ingen maa betró min Hustru noget, eftersom dette ikke vil blive betalt af mig. Anders Hansen“. Det kan ikke nytte heretterdags; Hustruen vil ifølge det foreliggende Lovforslags § 48 have Ret til at stifte Gæld til den daglige Husholdning, og denne Gæld bliver Manden ansvarlig for, ligesom hun i øvrigt ogsaa selv bliver det. Det er en ny Forpligtelse, Hustruen faar, og den maa følge af hendes Stilling lige med Manden. Der foreskrives for øvrigt en hurtig Forældelse af denne Gæld, ligesom ogsaa Ansvarret begrænses noget ved Regler, som indføres om Bosondring, Separation og Ægteskabets Ophør. At en Bestemmelse i det oprindelige Lovforslags § 44, der handlede om indbyrdes Regres mellem Ægtefolkene for deres Udlæg til det fælles Underhold, forsaavidt Udlæget oversteg deres Forpligtelser, er fjernet i Folketinget, skal jeg blot lige nævne. Det var sikkert en Bestemmelse, som vilde være uden synderlig Betydning, og som der ikke var nogen Grund til at opretholde mod Modstand fra visse Sider.

Kapitel 6 handler om Forældremyndigheden. Her er det jo især vigtigt at give Hustruen lige Ret med Manden, og det turde være den vigtigste Bestemmelse i hele Lovforslaget. Nu er det Manden, der har det juridisk afgørende Ord; om det er ham, der faktisk har det afgørende Ord, er en helt anden Sag; men her taler vi om, hvad der er det juridisk afgørende, og som Lovgivningen nu er, er det Manden, der udøver Forældremyndigheden over Ægtefællernes fælles Børn. Moderens An-